Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 134 441 van 2 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart dat u Pakistaans staatsburger bent, u bent Swati (Pashtoun), afkomstig uit het dorp Damorai, Shangla district in Khyber Pakhtunkhwa en u bent soenniet.
U verklaart dat u in maart 2010 een school hebt opgericht "Shangla Computer Center and English Language", waar u samen met drie andere collega's computerlessen en Engelse lessen aanbood aan de jongeren in uw buurt. 's Nachts was er ook een bewaker die een oogje in het zeil hield.
Op 2 november 2010 viel de taliban 's nachts binnen in uw school en werd uw bewaker bedreigd. Hij moest u ervan overtuigen om te stoppen met de school. Wanneer hij u dat vertelde, vatte u dat

echter lichtjes op en ging u ervan uit dat het helemaal niet om taliban ging, maar om gewone criminelen of om dorpsgenoten die jaloers waren op uw succes.
Op 21 november 2010 kwam de taliban 's nachts bij u thuis langs en riepen ze uw vader. Uw vader ging naar de deur, waarna de talibs uw vader begonnen te bedreigen. Ze zegden opnieuw dat hij u moest overtuigen om te stoppen met die school, anders zouden ze de boel opblazen. Opnieuw nam u de bedreigingen niet ernstig en overtuigde u uw vader ervan dat de taliban al lang niet meer actief waren in uw regio.
Op 29 november 2010 moest u naar Peshawar om nieuwe computersoftware te kopen.
In de nacht van 29 op 30 november 2010 werd uw school echter door de taliban opgeblazen. Ze waren die nacht langsgekomen, hadden uw bewaker gevraagd om weg te gaan en hadden vervolgens enkele explosieven naar uw school gegooid, waardoor er niets meer van overbleef.
Ondertussen was uw broer ontvoerd door de taliban. Zij zouden hem enkel vrijlaten in ruil voor u. Toen uw vader hen echter verzekerde dat hij niet wist waar u was, werd uw broer toch vrijgelaten en zegden ze dat ze u ooit nog wel zouden krijgen.
Uw vader belde u de volgende dag op en raadde u aan om niet terug te keren naar uw dorp, maar naar uw tante in Karachi te gaan. Hij vertelde u echter niets over de ontvoering van uw broer.
Toen u vijf dagen in Karachi was, liep u enkele dorpsgenoten tegen het lijf, waardoor uw schuilplaats ook aan de taliban bekend werd.
Uw oom ging op zoek naar een smokkelaar en op 5 januari 2011 bent u dan per schip naar België kunnen reizen.
Op 21 februari 2011, een dag na uw aankomst, hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.
Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een stempel van uw school, de envelop waarin uw verschillende documenten opgestuurd hebt gekregen, uw domicilieattest, een brief van uw dorpsgenoten, een foto van uw school, verschillende diploma's die u hebt behaald, een blok briefpapier van uw school, een factuur van aankopen voor uw school, een stapel "Fee Cards" van uw school, een blok inschrijvingsformulieren van uw school, een voorbeeld van een schoolregister, een kopie van een afstudeerfoto, foto's van slachtoffers van aanslagen, enkele brieven van het Rode Kruis over uw verblijf in het opvangcentrum en enkele medische documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en de stukken die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag blijkt dat u afkomstig bent van het dorp Damorai, Shangla district in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, waar u een vrees voor vervolging aanhaalt.
U verklaart dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban. U had een schooltje in uw dorp opgericht, waardoor u door de taliban werd bedreigd en waarna uw schooltje uiteindelijk werd opgeblazen.
Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.
Uit uw verklaringen is immers gebleken dat de door u aangehaalde problemen met de taliban zich volledig afspeelden in uw regio van herkomst, met name in het dorp Damorai, district Shangla, Tehsil Alpuri.
Los van de moeilijkheden die de taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand als u, die weliswaar eerder werd bedreigd omwille van uw activiteiten als oprichter van een schooltje waar Engels en computerlessen werden gegeven, maar die verder geen risico betekent voor de talibanorganisatie, op te sporen en te vervolgen.
U maakt dan ook niet aannemelijk dat uw problemen het lokale niveau overstijgen.
U verklaarde weliswaar dat de taliban uw broer (F.U.) heeft ontvoerd, dat ze hem pas zouden laten gaan als u naar hen zou komen, dat ze uw broer uiteindelijk toch na drie dagen hebben vrijgelaten, maar dat ze zegden dat ze u wel zouden vinden en vermoorden (CGVS p.17).
Het Commissariaat-generaal twijfelt echter ten zeerste aan deze verklaringen.
Er moet immers worden opgemerkt dat het opvallend is dat u over de ontvoering van uw broer niets hebt verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien de zwaarwichtigheid van dit incident, uw broer werd immers ontvoerd met als doel u in ruil te krijgen, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u hier onmiddellijk melding van maakt. Dit hebt u blijkbaar nagelaten.
Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent deze ontvoering onaannemelijk vaag.
U verklaart geen details over deze ontvoering te kennen, u zegt dat uw vader hier niet over heeft gesproken, en u beweert dat u uw broer er zelf niet naar hebt gevraagd.

Het enige wat u weet te vertellen is dat uw broer waarschijnlijk van uit uw dorp werd ontvoerd en dat de taliban meestal in groep komen, vervolgens direct hun doelwit blinddoeken en meenemen.
Op de vraag hoe de ontvoering van uw broer echter specifiek is gegaan, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.16,17). Dit is zeer opmerkelijk.
Ook blijkt u niet op de hoogte te zijn van wat er precies op de avond van de bomaanslag op uw school is gebeurd, u hebt de bewaker die toen aanwezig was niet meer gesproken en om meer details gevraagd (CGVS p.16).
Ook weet u niet of de andere leerkrachten van uw school ooit persoonlijke bedreigingen hebben gehad. U verklaart dat u dat niet weet, omdat ze u dat nooit hebben gezegd (CGVS p.15).
Dat u echter in dergelijke beperkte mate op de hoogte bent van de verdere ontwikkelingen van uw problemen, wordt niet aanvaard.
Deze vage verklaringen en uw ongeïnteresseerde houding over kernelementen van uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig.
Verder haalde u aan dat u in Karachi enkele dorpsgenoten tegen het lijf liep en dat de taliban op die manier via via te weten zijn gekomen dat u daar verbleef.
U zegt dat heel veel imams met de taliban samenwerken en dat u op een lijst van talibandoelwitten staat (CGVS p.8).
Ook hierover moet echter worden benadrukt dat er bij de DVZ helemaal geen sprake was van imams die samenspannen, van dorpsgenoten die u in Karachi hadden gezien of van een lijst van de taliban, laat staan van uw naam die daarop zou prijken. U had het er ook helemaal niet over bedreigingen tegen u persoonlijk, maar u zei dat de taliban vooral tegen uw school was. (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Gezien het belang van deze zaken – dat u in Karachi werd herkend, betekende, volgens wat u ten overstaan van het CGVS verklaarde (CGVS p.8), immers de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst – is het niet aannemelijk dat u dit niet eerder ter sprake bracht.
Op basis van de bovenstaande vaststellingen is het CGVS dan ook van mening dat uw problemen, voor zover geloofwaardig, zich beperken tot het lokale niveau (de door u opgerichte en uitgebate school was een doelwit voor de taliban).
Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dan ook dat u zich elders in de provincie Punjab of in de provincie Sindh zou kunnen vestigen.
Uit uw verklaringen blijken immers geen andere motieven die een gegronde vrees zouden veroorzaken in de hervestigingszone.
Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat het noordwesten van Pakistan weliswaar geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.
Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager.
De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling.
De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden, overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.
Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt.
Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.
Daar er in de provincies Punjab en Sindh thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.
Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land.

Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden volgens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.
Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.
Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.
Gezien u een jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan, de nodige werkervaring als leraar heeft opgedaan, en naast Pashtou ook nog Urdu, een beetje Engels en wat Punjabi en Hindko kent, zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren.
Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.
De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.
Uit de stempel van de school, de foto van uw school, het briefpapier, een factuur van schoolaankopen, de "Fee Cards", de inschrijvingsformulieren en het schoolregister kan worden afgeleid dat u nauw verbonden was met de school "Shangla Computer center and English language", dit wordt dan ook niet betwist.
De envelop die u voorlegde toont aan dat u vanuit Pakistan post hebt gekregen in België, maar draagt niet bij tot de beoordeling van uw asielrelaas, de brief van uw dorpsgenoten bevestigt nogmaals de problemen met de taliban in uw dorp omwille van de door u opgerichte school, zoals eerder aangehaald wordt dit dan ook niet in twijfel getrokken.
De brieven van het Rode Kruis en de medische documenten betreffen uw verblijf in een Rode Kruiscentrum en uw medische gezondheid, maar geven geen verdere informatie over uw problemen in Pakistan.
Op de foto's van overleden personen die u voorlegde, staan slachtoffers van aanslagen die, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.13), geen verband houden met uw persoonlijke problemen, waardoor de inschatting van uw vrees in uw land van herkomst hierdoor niet wijzigt.
De kopie van uw identiteitskaart, uw domicilieattest, uw verschillende diploma's en uw afstudeerfoto bevatten louter persoonsgegevens die door mij dan ook niet worden betwist.
Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In zijn verzoekschrift van 30 april 2014 voert verzoeker een schending aan van de artikel 48, 48/3, 48/4, 48/5, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat in de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat hij een intern vestigingsalternatief heeft in de provincie Punjab of in de provincie Sindh, maar dat er tegelijkertijd op gewezen wordt dat het geweld in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh de vorm aanneemt van zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld.
Onder verwijzing naar de UNHCR *Principes directeurs sur la protection international* steltverzoeker in geval van terugkeer, niet veilig te zijn in de provincies Punjab en Sindh.
Verzoeker laat gelden dat de beslissing tegenstrijdig is en benadrukt dat zijn verklaringen uitgebreid en consequent zijn en ook niet aangetast zijn door enige tegenstrijdigheid.
Verzoeker meent bovendien dat de feiten die ertoe geleid hebben om de provincies Punjab en Sindh aan te duiden als potentiële gebieden waarnaar hij zou kunnen terugkeren, vermeld moeten worden, *quod non in casu*.
Uit het administratief dossier blijkt volgens hem duidelijk dat de taliban actief zijn in heel Pakistan en dat zijn vluchtverhaal samengaat met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier
Verzoeker verwijst naar het reisadvies van 27 april 2014 van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken aangaande Pakistan.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing aanvoert dat verzoeker niet zou gezocht worden door de taliban wanneer hij zijn dorpje verlaat, voert verzoeker aan dat dit niet bewezen wordt en dat dit in strijd is met verschillende bronnen die aangeven dat de taliban zich in alle steden van Pakistan bevindt. Verzoeker verwijst naar vier persartikelen.

Verzoeker wijst erop dat hij in Peshawar was toen zijn broer in Damorai ontvoerd werd en dat hij daarna naar Karachi ging om naar België te vluchten, zodat het niet verwonderlijk is dat hij niet alle details kent van deze ontvoering.
Dat in beslissing gesteld wordt dat zijn vage verklaringen en ongeïnteresseerde houding over kernelementen van zijn relaas, vooral over de ontvoering van zijn broer en de explosie van zijn school, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnen, is volgens verzoeker in strijd met de stelling in de bestreden beslissing dat niet betwist wordt dat de door hem opgerichte school werd opgeblazen.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat in de beslissing ook geen melding gemaakt wordt van het feit dat hij een soennitische moslim is, terwijl er in Pakistan sprake is van een waar conflict tussen soennieten en sjiieten.
Verzoeker verwijst dienaangaande naar twee rapporten en twee persartikelen en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen ingeval van terugkeer naar zijn land.
Onder verwijzing naar het hogervermelde reisadvies herhaalt verzoeker dat zijn vluchtverhaal precies kadert in de objectieve informatie van de commissaris-generaal.

In uiterst ondergeschikte orde stelt verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 10) nog het volgende: "*Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.*" en "*Dat dit in tegenstrijd is met artikel 48/5 § 3 en het dus passend is om bestreden beslissing te vernietigen zodat het CGVS aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen zodat zij kan bewijzen dat er in casu een intern vluchtalternatief bestaat.*"

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een rapport van de *UK Foreign and Commonwealth Office* van 10 april 2014 (stuk B.1), de UNHCR *Principes directeurs sur la protection internationale* van 23 juli 2003 (stuk B.5), een rapport van *Human Rights Watch* van 11 april 2014 (stuk B.6), het reisadvies Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken van 27 april 2014 (stuk B.9) en zes persartikelen (stukken B.2-B.4, B.7-B.8 en B.10).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota van 16 mei 2014 "*COI Focus "Pakistan – Actuele veiligheidssituatie" van 18 februari 2014*".

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel

als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing stelt dat zijn vage verklaringen en ongeïnteresseerde houding over kernelementen van zijn relaas, vooral over de ontvoering van zijn broer en de explosie van zijn school, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnen, terwijl niet betwist wordt dat de door hem opgerichte school werd opgeblazen, dient opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt.
Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, stuk 14) geen melding maakte van de ontvoering van zijn broer.

Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de ontvoering van zijn broer door de taliban, teneinde zijn broer te kunnen ruilen voor verzoeker hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.
Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet kon weergeven hoe de ontvoering van zijn broer en de bomaanslag op de door hem opgerichte school precies gegaan is, noch of de andere leerkrachten van zijn school ooit persoonlijke bedreigingen hebben gekregen (zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 15-17).

Dat verzoeker hieromtrent niet informeerde, is niet aannemelijk, temeer daar zijn broer reeds vóór zijn vertrek werd vrijgelaten en er een bewaker aanwezig was bij de school op het moment van de beweerde explosie. Bovendien heeft verzoeker vanuit België nog steeds contact met zijn familie (zie het verhoor 8).
Zijn gebrekkige kennis en gebrek aan inspanningen om meer informatie te vergaren met betrekking tot kernelementen van zijn asielrelaas, keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij tijdens zijn verblijf in Karachi van 12 december 2010 tot 5 januari 2011 dorpsgenoten uit Damorai tegenkwam en dat de taliban op die manier te weten kwamen waar hij verbleef, alsook dat zijn naam op een lijst van imams staat die met de taliban samenwerken (zie het verhoorverslag, p. 8).
Ook hiervan maakte verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding.

Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn verhoor toevoegde dat hij de dorpsgenoten die hem gezien hebben, zelf niet zag, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers verklaringen dienaangaande louter gebaseerd zijn op vermoedens en blote beweringen (zie het verhoorverslag, p. 8).

Gelet op het voorgaande wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor de taliban, die een door hem opgerichte school hebben doen ontploffen en zijn broer hebben ontvoerd.

De bijgebrachte documenten kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen.
De stempel van de school, de foto van de school, het briefpapier, de factuur van schoolaankopen, de "fee cards", de inschrijvingsformulieren en het schoolregister (administratief dossier, map 'Documenten') tonen weliswaar aan dat verzoeker verbonden was met de school "Shangla Computer Center and English Language", doch hieruit valt niet af te leiden dat de school door de taliban zou zijn opgeblazen.
De brief van de dorpsgenoten heeft geen enkel officieel karakter en kan dan ook niet de hoger vastgestelde geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas herstellen.
Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen doch niet vermogen ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.
De brieven van het Rode Kruis en de medische documenten (zie map 'Documenten') betreffen verzoekers verblijf in een Rode Kruiscentrum en zijn gezondheidstoestand, maar geven geen verdere informatie over zijn problemen in Pakistan.
Op de foto's van overleden personen (zie map 'Documenten'), staan slachtoffers van aanslagen die, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen (zie het verhoorverslag, p. 13), geen verband houden met zijn persoonlijke problemen.
De omslag (zie map 'Documenten') toont aan dat verzoeker vanuit Pakistan post heeft ontvangen in België, maar draagt niet bij tot de beoordeling van zijn asielrelaas.
De kopie van verzoekers identiteitskaart, zijn domicilieattest, zijn verschillende diploma's en zijn afstudeerfoto (zie map 'Documenten') bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.
De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukken B.1-B10) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon.
Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd.
Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre enig geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas -*quod non*- dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat zijn relaas zich beperkt tot het lokale niveau.
Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing tegenstrijdig is omdat enerzijds gesteld wordt dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft in de provincies Punjab of Sindh en anderzijds dat het geweld in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh de vorm aanneemt van zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, dient opgemerkt dat in bedoelde beslissing met betrekking tot het geweld in deze provincies, ook het volgende te lezen valt: "*doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden, overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.*"
Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van 27 april 2014 dient opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en dat het geenszins een leidraad vormt voor de asieldiensten bij hun onderzoek naar de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.
Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de feiten die de commissaris-generaal ertoe brachten om de provincies Punjab en Sindh als interne vestigingsalternatieven voor verzoeker naar voren te schuiven, in de bestreden beslissing moeten worden aangeduid.
In de beslissing wordt immers uitgebreid geargumenteerd waarom deze provincies als intern vestigingsalternatief voor verzoeker kunnen fungeren.

Uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan weliswaar geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Het blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager.
De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling.
Het blijkt niet dat de gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden, het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 overstijgen.

Verder blijkt uit deze informatie dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincies Punjab en Sindh thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De stukken die aan het verzoekschrift werden toegevoegd (stukken B.1-B.4, B.6-B.8 en B.10) liggen in dezelfde lijn als bovenvermelde informatie, namelijk gelokaliseerd geweld van zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, doch hieruit valt niet af te leiden dat er in de provincies Punjab en Sindh sprake is van een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling.
Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen inhoudelijk verweer voert tegen de volgende vaststellingen in de beslissing: "*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden volgens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.*
Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Gezien u een jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan, de nodige werkervaring als leraar heeft opgedaan, en naast Pashtou ook nog Urdu, een beetje Engels en wat Punjabi en Hindko kent, zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."
Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de beslissing van de commissaris-generaal geen melding maakt van het feit dat hij een soennitische moslim is, terwijl er in Pakistan sprake is van een conflict tussen soennieten en sjiieten, dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker noch bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn verhoor op 22 januari 2014 melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een soennitische moslim is.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag volgens de Raad in alle redelijkheid worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.
Verweerder merkt in zijn nota terecht het volgende op -wat verzoeker ter zitting niet betwistte-: "*Verweerder ontkent niet dat sinds 2011 het sektarisch geweld in Pakistan toeneemt. Zo werden in 2013 220 incidenten van sektarisch geweld geregistreerd. Hierbij vielen 687 doden en 1.319 gewonden.*
Quetta, Karachi en Peshawar zijn de regio's waar sektarisch geweld het hoogst oplaaide.
Sektarisch geweld in Pakistan wordt overwegend gepleegd door soennitische terreurorganisaties en heeft sjiitische moslims als doelwit.
Aanslagen tegen de sjiitische minderheid in Pakistan kostte in 2013 471 sjiieten het leven en verwondde 869 anderen.
Bij sektarisch geweld ten aanzien van soennitische moslims vielen 99 doden en 57 gewonden.
Naast het geweld tussen soennieten en sjiieten nam ook het geweld tussen aanhangers van de soennitische Barelvi en de soennitische Deobandi-islamleer toe.
Ook andere religieuze minderheden bevinden zich in een kwetsbare positie. Zo werd op 22 september 2013 een zelfmoordaanslag gepleegd in een christelijke kerk in Peshawar. Hierbij vielen 78 doden meer dan honderd gewonden. De aan de taliban gelinkte terreurbeweging TTP-Jundullah eiste de aanslag op (zie bijlage 1).
Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich niet zou kunnen vestigen in die steden, gebieden waar de soennieten in de meerderheid zijn."

Gelet op wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Sub 2.3.1. is eveneens reeds komen vast te staan dat er in Pakistan geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er actueel voor verzoeker geen sprake is van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ingeval van terugkeer, temeer daar hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de provincies Punjab en Sindh.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	M. BONTE